

Patriotism - ett hot mot friheten

Emma Goldman

1911

PATRIOTISM - ETT HOT MOT FRIHETEN

VAD är patriotism? Är det kärlek till sin födelseort, platsen för barndomens minnen och förhoppningar, drömmar och strävanden? Är det platsen där vi i barnslig naivitet betraktade de flyktiga molnen och undrade varför vi inte också kunde flyga så snabbt? Platsen där vi räknade de miljontals glittrande stjärnorna och var rädda för att var och en av dem "skulle vara ett öga" som trängde in i djupet av våra små själar? Är det platsen där vi skulle lyssna till fåglarnas musik och längta efter att få vingar för att flyga, precis som de, till fjärran länder? Eller är det platsen där vi skulle sitta i mammas knä, hänförda av underbara berättelser om stora gärningar och erövringar? Kort sagt, är det kärlek till platsen, där varje centimeter representerar kära och värdefulla minnen av en lycklig, glad och lekfull barndom?

Om detta vore patriotism skulle få amerikanska män i dag kunna uppmanas att vara patriotiska, eftersom platsen för lek har förvandlats till fabrik, kvarn och gruva, medan öronbedövande maskinljud har ersatt fåglarnas musik. Vi kan inte heller längre höra berättelser om stora gärningar, för de historier som våra mödrar berättar i dag är bara historier om sorg, tårar och sorg.

Vad är då patriotism? "Patriotism, sir, är en sista utväg för skurkar", sade Dr Johnson. Leo Tolstoj, vår tids största antipatriot, definierar patriotism som den princip som rättfärdigar utbildningen av massmördare; ett yrke som kräver bättre utrustning för utövandet av mordet på människor än tillverkningen av sådana livsförnödenheter som skor, kläder och hus; ett yrke som garanterar bättre avkastning och större ära än vad den genomsnittlige arbetaren får.

Gustave Hervé, en annan stor antipatriot, kallar med rätta patriotismen för en vidskepelse - en vida mer skadlig, brutal och omänsklig än religionen. Religionens vidskepelse har sitt ursprung i människans oförmåga att förklara naturfenomen. Det vill säga, när den primitiva människan hörde åska eller såg blixten kunde hon inte förklara någondera av dem och drog därför slutsatsen att det bakom dem måste finnas en kraft som är större än hon själv. På samma sätt såg han en övernaturlig kraft i regnet och i olika andra förändringar i naturen. Patriotism är däremot en vidskepelse som skapats artificiellt och upprätthålls genom ett nätverk av lögnar och osanningar; en vidskepelse som berövar människan hennes självrespekt och värdighet och ökar hennes arrogans och inbilskhet.

I själva verket är inbillning, arrogans och egoism patriotismens grundstenar. Låt mig illustrera detta. Patriotismen utgår från att vårt jordklot är uppdelat i små fläckar, var och en omgiven av en järngrind. De som har haft turen att födas på en viss plats anser sig själva vara bättre, ädlare, ståtligare, mer intelligenta än de levande varelser som bor på någon annan plats. Det är därför en plikt för alla som bor på den utvalda platsen att kämpa, döda och dö i ett försök att påtvinga alla andra sin överlägsenhet.

Invånarna på de andra platserna resonerar förstås på samma sätt, vilket leder till att barnens hjärnor från tidig barndom förgiftas med bloddrypande historier om tyskar, fransmän, italienare, ryssar osv. När barnet har nått vuxen ålder är det helt och hållet genomsyrat av tron att det är utvalt av Herren själv för att försvara sitt land mot varje utländsk angrepp eller invasion. Det är i detta syfte som vi skriker efter en större armé och flotta, fler slagskepp och mer ammunition. Det är för detta ändamål som Amerika på kort tid har spenderat fyrahundra miljoner dollar. Tänk bara på det - fyra hundra miljoner dollar som tagits från folkets produkter. För det är verkligen inte de rika som bidrar till patriotismen. De är kosmopoliter, som känner sig hemma i alla länder. Vi i Amerika känner väl till sanningen om detta. Är inte våra rika amerikaner fransmän i Frankrike, tyskar i Tyskland eller engelsmän i England? Och slösar de inte med kosmopolitisk elegans bort förmögenheter som skapats av amerikanska fabriksbarn och bomullsslavar? Ja, det är deras patriotism som gör det möjligt att skicka kondoleanser till en despot som den ryske tsaren när någon olycka drabbar honom, som president Roosevelt gjorde i sitt folks namn när Sergius straffades av de ryska revolutionärerna.

Det är en patriotism som hjälper ärkemördaren Diaz att förstöra tusentals liv i Mexiko, eller som till och med hjälper till att arrestera mexikanska revolutionärer på amerikansk mark och hålla dem inspärrade i amerikanska fängelser, utan minsta orsak eller anledning.

Men patriotism är inte något för dem som representerar rikedom och makt. Den är tillräckligt bra för folket. Det påminner om den historiska visdomen hos Fredrik den store, Voltaires hjärtevän, som sade: "Religionen är ett bedrägeri, men den måste upprätthållas för massorna."

Att patriotismen är en ganska kostsam institution kan ingen tvivla på efter att ha betraktat följande statistik. Den progressiva ökningen av utgifterna för världens ledande arméer och flottor under det senaste kvartssekleet är ett faktum som är så allvarligt att det skrämmer varje eftertänksam studerande av ekonomiska problem. Det kan kortfattat beskrivas genom att dela in tiden från 1881 till 1905 i femårsperioder och notera flera stora nationers utgifter för armé- och marinändamål under den första och sista av dessa perioder. Från den första till den sista av de noterade perioderna ökade Storbritanniens utgifter från 2 101 848 936 dollar till 4 143 226 885 dollar, Frankrikes från 3 324 500 000 dollar till 3 455 109 900 dollar, Tysklands från 725 000 200 dollar till 2 700 375 dollar, 600, USA:s från 1 275 500 750 dollar till 2 650 900 450 dollar, Rysslands från 1 900 975 500 dollar till 5 250 445 100 dollar, Italiens från 1 600 975 750 dollar till 1 755 500 100 dollar och Japans från 182 900 500 dollar till 700 925 475 dollar.

Militärutgifterna för var och en av de nämnda nationerna ökade under var och en av de femårsperioder som granskas. Under hela intervallet från 1881 till 1905 ökade Storbritanniens utgifter för sin armé fyra gånger, USA:s utgifter tredubblades, Rysslands fördubblades, Tysklands utgifter ökade med 35 procent, Frankrikes med cirka 15 procent och Japans med nästan 500 procent. Om vi jämför dessa nationers utgifter för sina arméer med deras totala utgifter för alla de tjugofem år som slutade 1905, ökade andelen på följande sätt:

I Storbritannien från 20 procent till 37, i USA från 15 till 23, i Frankrike från 16 till 18, i Italien från 12 till 15 och i Japan från 12 till 14. Å andra sidan är det intressant att notera att andelen i Tyskland minskade från cirka 58 procent till 25. Minskningen berodde på den enorma ökningen av de kejserliga utgifterna för andra ändamål, eftersom arméutgifterna under perioden 1901-5 var högre än under någon femårsperiod dessförinnan. Statistiken visar att de länder där arméutgifterna är störst i förhållande till de totala nationella inkomsterna är Storbritannien, USA, Japan, Frankrike och Italien, i nämnd ordning.

Kostnaderna för stora flottor är lika imponerande. Under de tjugofem år som slutade 1905 ökade flottans utgifter ungefär enligt följande: Storbritannien 300 procent, Frankrike 60 procent, Tyskland 600 procent, Förenta staterna 525 procent, Ryssland 300 procent, Italien 250 procent och Japan 700 procent. Med undantag för Storbritannien spenderar USA mer för marina ändamål än någon annan nation, och dessa utgifter står också för en större andel av de totala nationella utgifterna än någon annan makt. Under perioden 1881-5 var utgifterna för USA:s flotta 6,20 dollar av varje 100 dollar som anslogs för alla nationella ändamål; beloppet steg till 6,60 dollar för nästa femårsperiod, till 8,10 dollar för nästa, till 11,70 dollar för nästa och till 16,40 dollar för 1901-5. Det är moraliskt säkert att utgifterna för den nuvarande femårsperioden kommer att visa en ännu större ökning.

Militarismens stigande kostnader kan illustreras ännu mer genom att beräkna den som en skatt per capita på befolkningen. Från den första till den sista av de femårsperioder som ligger till grund för de jämförelser som här ges har den ökat på följande sätt: I Storbritannien från 18,47 dollar till 52,50 dollar, i Frankrike från 19,66 dollar till 23,62 dollar, i Tyskland från 10,17 dollar till 15,51 dollar, i USA från 5,62 dollar till 13,64 dollar, i Ryssland från 6,14 dollar till 8,37 dollar, i Italien från 9,59 dollar till 11,24 dollar och i Japan från 86 cent till 3,11 dollar.

Det är i samband med denna grova uppskattning av kostnaden per capita som militarismens ekonomiska börda är mest märkbar. Den oemotståndliga slutsatsen från tillgängliga uppgifter är att ökningen av utgifterna

för armé- och marinändamål snabbt överstiger befolkningstillväxten i vart och ett av de länder som beaktas i denna beräkning. Med andra ord hotar en fortsättning av militarismens ökade krav var och en av dessa nationer med en progressiv utarmning av både människor och resurser.

Det fruktansvärda slöseri som patriotismen kräver borde vara tillräckligt för att bota även en människa med genomsnittlig intelligens från denna sjukdom. Men patriotismen kräver ännu mer. Folket uppmanas att vara patriotiskt och för denna lyx betalar de, inte bara genom att stödja sina "försvarare" utan även genom att offra sina egna barn. Patriotism kräver lojalitet mot flaggan, vilket innebär lydnad och beredskap att döda far, mor, bror, syster.

Det vanligaste argumentet är att vi behöver en stående armé för att skydda landet från utländska invasioner. Varje intelligent man och kvinna vet dock att detta är en myt som upprätthålls för att skrämja och tvinga de dumma. Världens regeringar, som känner till varandras intressen, invaderar inte varandra. De har lärt sig att de kan vinna mycket mer genom internationell skiljedom i tvister än genom krig och erövring. Som Carlyle sa: "Krig är ett gräl mellan två tjuvar som är för fega för att utkämpa sin egen strid; därför tar de pojkar från en by och en annan by, stoppar in dem i uniformer, utrustar dem med vapen och släpper dem lösa som vilda djur mot varandra".

Det krävs inte mycket visdom för att spåra varje krig till en liknande orsak. Låt oss ta vårt eget spansk-amerikanska krig, som antas vara en stor och patriotisk händelse i USA:s historia. Hur våra hjärtan brann av indignation mot de grymma spanjorerna! Det är sant att vår indignation inte flammade upp spontant. Den närdes av månader av tidningsagitation och långt efter det att slaktaren Weyler hade dödat många ädla kubaner och upprört många kubanska kvinnor. Men för att göra rättvisa åt den amerikanska nationen kan man säga att den blev upprörd och var villig att kämpa, och att den kämpade tappert. Men när röken var över, de döda begravda och krigets kostnader kom tillbaka till folket i form av ökade priser på varor och hyror - det vill säga, när vi nyktrade till efter vår patriotiska spänning gick det plötsligt upp för oss att orsaken till det spansk-amerikanska kriget var hänsynen till sockerpriset; eller, för att vara tydligare, att det amerikanska folkets liv, blod och pengar användes för att skydda de amerikanska kapitalisternas intressen, som hotades av den spanska regeringen. Att detta inte är någon överdrift utan bygger på absoluta fakta och siffror bevisas bäst av den amerikanska regeringens attityd till det kubanska arbetet. När Kuba var fast i Förenta staternas klor fick just de soldater som skickades för att befria Kuba order om att skjuta kubanska arbetare under den stora cigarmakarnas strejk som ägde rum strax efter kriget.

Vi är inte heller ensamma om att föra krig för sådana orsaker. Man börjar nu lyfta på ridån om motiven för det fruktansvärda rysk-japanska kriget, som kostade så mycket blod och tårar. Och vi ser återigen att bakom krigets våldsamma Molokos står kommersialismens ännu våldsammare gud. Kuropatkin, den ryske krigsministern under den rysk-japanska striden, har avslöjat den sanna hemligheten bakom den senare. Tsaren och hans storhertigar, som hade investerat pengar i koncessioner i Kora, tvingade fram kriget enbart i syfte att snabbt ackumulera stora förmögenheter.

Påståendet att en stående armé och flotta är det bästa sättet att säkra freden är ungefär lika logiskt som påståendet att den mest fredliga medborgaren är den som går omkring tungt beväpnad. Erfarenheterna från vardagslivet visar till fullo att den beväpnade individen alltid är angelägen om att pröva sin styrka. Samma sak gäller historiskt sett för regeringar. Verkligt fredliga länder slösar inte liv och energi på krigsförberedelser, vilket leder till att freden upprätthålls.

Skrikandet efter en ökad armé och flotta beror emellertid inte på någon fara från utlandet. Det beror på rädslan för det växande missnöjet bland massorna och den internationella andan bland arbetarna. Det är för att möta den inre fienden som makterna i olika länder förbereder sig. En fiende som, när den väl har vaknat till medvetande, kommer att visa sig farligare än vilken utländsk inkräktare som helst.

De makter som under århundraden har varit engagerade i att förslava massorna har gjort en grundlig studie av deras psykologi. De vet att folket i stort är som barn vars förtvivlan, sorg och tårar kan vändas till glädje med en liten leksak. Och ju vackrare leksaken är klädd, ju starkare färgerna är, desto mer kommer den att tilltala miljonbarn.

En armé och en flotta representerar folkets leksaker. För att göra dem mer attraktiva och acceptabla spenderas hundratals och tusentals dollar på att visa upp dessa leksaker. Det var den amerikanska regeringens syfte med att utrusta en flotta och skicka den längs Stillahavskusten, att varje amerikansk medborgare skulle få känna USA:s stolthet och ära. Staden San Francisco spenderade hundra tusen dollar för underhållning av flottan; Los Angeles, sextio tusen; Seattle och Tacoma, ungefär hundra tusen. För att underhålla flottan, sa jag? För att bjuda på middag och vin till några överordnade officerare, medan de "tappra pojkarna" var tvungna att göra myteri för att få tillräckligt med mat. Ja, tvåhundra sextiotusen dollar spenderades på fyrverkerier, teaterfester och festligheter, vid en tidpunkt då män, kvinnor och barn i hela landet svalt på gatorna, då tusentals arbetslösa var beredda att sälja sin arbetskraft till vilket pris som helst.

Tvåhundra sextiotusen dollar! Vad hade inte kunnat åstadkommas med en sådan enorm summa? Men i stället för bröd och husrum togs barnen i dessa städer med för att se flottan, så att den skulle förbli, som en av tidningarna sa, "ett bestående minne för barnet".

Det är en underbar sak att komma ihåg, eller hur? De civiliserade slaktredskapen. Om barnets sinne förgiftas av sådana minnen, vilket hopp finns det då för en sann insikt om mänskligt broderskap?

Vi amerikaner hävdar att vi är ett fredsälskande folk. Vi hatar blodsutgjutelse; vi är emot våld. Ändå får vi spasmer av glädje över möjligheten att projicera dynamitbomber från flygande maskiner på hjälplösa medborgare. Vi är beredda att hänga, elchocka eller lyncha vem som helst som av ekonomisk nödvändighet riskerar sitt eget liv i ett försök att döda någon industrimagnat. Ändå sväller våra hjärtan av stolthet vid tanken på att Amerika håller på att bli den mäktigaste nationen på jorden och att den så småningom kommer att sätta sin järnfoot på alla andra nationers nackar.

Sådan är patriotismens logik.

Med tanke på de onda resultat som patriotismen är fylld av för den vanliga människan är det ingenting jämfört med den förolämpning och skada som patriotismen lägger på soldaten själv, detta stackars, vilseledda offer för vidskepelse och okunnighet. Han, sitt lands räddare, sin nations beskyddare, vad har patriotismen i beredskap för honom? Ett liv i slavisk underkastelse, laster och perversioner under freden, ett liv i fara, utsatthet och död under kriget.

När jag nyligen var på föreläsningsturné i San Francisco besökte jag Presidio, den vackraste platsen med utsikt över bukten och Golden Gate Park. Dess syfte borde ha varit lekplatser för barn, trädgårdar och musik för de trötta människornas rekreation. Istället har den gjorts ful, tråkig och grå av baracker - baracker där de rika inte skulle tillåta sina hundar att bo. I dessa eländiga kåkstäder drivs soldater som boskap; här slösar de bort sina unga dagar med att putsa sina överordnade officerares stövlar och mässingsknappar. Här såg jag också skillnaden mellan klasserna: robusta söner från en fri republik, uppställda på rad som fångar, som hälsar varje löjtnants förbipasserande räkor. Amerikansk jämlikhet, som förnedrar manligheten och upphöjer uniformen!

Livet i en kasern tenderar dessutom att utveckla tendenser till sexuell perversion. Det leder gradvis till resultat som liknar de europeiska militära förhållandena. Havelock Ellis, den kända författaren om sexualpsykologi, har gjort en grundlig studie av ämnet. Jag citerar: "Några av kasernerna är stora centra för manlig prostitution... Antalet soldater som prostituerar sig är större än vad vi är villiga att tro. Det är ingen överdrift att säga att man i vissa regementen kan anta att majoriteten av männen är kriminella.... På sommarkvällen är Hyde Park

och närheten av Albert Gate fulla av vakter och andra som utövar en livlig handel, och med liten förklädnad, i uniform eller utan... I de flesta fall utgör intäkterna ett bekvämt tillskott till Tommy Atkins fickpengar.”

I vilken utsträckning denna perversion har ätit sig in i armén och flottan kan bäst bedömas utifrån det faktum att det finns särskilda hus för denna form av prostitution. Praktiken är inte begränsad till England utan är universell. ”Soldater är inte mindre eftertraktade i Frankrike än i England eller Tyskland, och särskilda hus för militärprostitution finns både i Paris och i garnisonsstäderna.”

Om Havelock Ellis hade inkluderat Amerika i sin undersökning av sexuell perversion skulle han ha funnit att samma förhållanden råder i vår armé och flotta som i andra länders. Tillväxten av den stående armén bidrar oundvikligen till spridningen av sexuell perversion; kasernerna är inkubatorer.

Förutom de sexuella effekterna av kasernlivet tenderar det också att göra soldaten olämplig för användbart arbete efter att ha lämnat armén. Män som är skickliga i ett yrke går sällan in i armén eller flottan, men även de finner sig efter en militär erfarenhet helt olämpliga för sina tidigare yrken. Efter att ha förvärvat vanor av sysslolöshet och en smak för spänning och äventyr kan ingen fredlig sysselsättning tillfredsställa dem. När de befrias från armén kan de inte ägna sig åt något nyttigt arbete. Men det är vanligen det sociala slöddret, de utskrivna fångarna och liknande som antingen kampen för livet eller deras egen benägenhet driver in i leden. När de har slutat sin militära tjänstgöring återgår de till sitt tidigare brottsliga liv, mer brutalt och förnedrat än tidigare. Det är ett välkänt faktum att det i våra fångelser finns ett stort antal före detta soldater, medan armén och flottan å andra sidan i stor utsträckning är fyllda av före detta fångar.

Av alla de onda resultat som jag just beskrivit verkar inget för mig vara så skadligt för den mänskliga integriteten som den anda som patriotismen har skapat i fallet med menige William Buwalda. Eftersom han dåraktigt nog trodde att man kan vara soldat och samtidigt utöva sina rättigheter som människa, straffade de militära myndigheterna honom hårt. Han hade visserligen tjänat sitt land i femton år, och under denna tid var hans meriter oantastliga. Enligt general Funston, som reducerade Buwaldas straff till tre år, ”är den första plikten för en officer eller en värvad man obestridd lydnad och lojalitet mot regeringen, och det spelar ingen roll om han godkänner denna regering eller inte”. På så sätt präglar Funston lojalitetens sanna karaktär. Enligt honom upphäver inträdet i armén principerna i självständighetsförklaringen.

Vilken märklig utveckling av patriotismen som förvandlar en tänkande varelse till en lojal maskin!

För att rättfärdiga denna högst upprörande dom av Buwalda säger general Funston till det amerikanska folket att soldatens handling var ”ett allvarligt brott som är likvärdigt med förräderi”. Vad bestod nu detta ”fruktansvärda brott” egentligen av? Helt enkelt i detta: William Buwalda var en av femtonhundra personer som deltog i ett offentligt möte i San Francisco, och, oh, skräck, han skakade hand med talaren, Emma Goldman. Ett fruktansvärt brott som generalen kallar ”ett stort militärt brott, oändligt mycket värre än desertering”.

Kan det finnas en större anklagelse mot patriotismen än att den på detta sätt stämplar en man som brottsling, kastar honom i fångelse och berövar honom resultatet av femton års trogen tjänst?

Buwalda gav sitt land de bästa åren av sitt liv och sin egen manlighet. Men allt detta var ingenting. Patriotismen är obeveklig och kräver, liksom alla omättligen monster, allt eller inget. Den erkänner inte att en soldat också är en människa, som har rätt till sina egna känslor och åsikter, sina egna böjelser och idéer. Nej, patriotismen kan inte tillåta detta. Det är den läxa som Buwalda fick lära sig. Den fick han lära sig till ett ganska dyrt, men inte onödigt pris. När han återvände till friheten hade han förlorat sin ställning i armén, men han återfick sin självrespekt. Det är trots allt värt tre års fångelse.

En författare om de militära förhållandena i Amerika kommenterade nyligen i en artikel militärens makt över civilisterna i Tyskland. Han sade bland annat att om vår republik inte hade någon annan mening än att

garantera alla medborgare lika rättigheter, skulle den ha ett berättigat existensberättigande. Jag är övertygad om att författaren inte befann sig i Colorado under general Bells patriotiska regim. Han skulle förmodligen ha ändrat uppfattning om han hade sett hur män i patriotismens och republikens namn kastades in i tjurfäktare, släpades runt, drevs över gränsen och utsattes för alla slags förnedringar. Inte heller är denna Coloradohändelse den enda incidenten i den militära maktens tillväxt i USA. Det finns knappast en strejk där trupper och milis inte kommer till maktens undsättning, och där de inte agerar lika arrogant och brutalt som männen i kejsarens uniform. Sedan har vi också Dick-militärlagen. Hade författaren glömt den?

En stor olycka med de flesta av våra skribenter är att de är helt okunniga om aktuella händelser, eller att de i brist på ärlighet inte vill tala om dessa frågor. Och så har det hänt att Dicks militärlag skyndades igenom kongressen med liten diskussion och ännu mindre publicitet, - en lag som ger presidenten makt att förvandla en fredlig medborgare till en blodtörstig människomördare, förment för att försvara landet, i verkligheten för att skydda intressena hos det särskilda parti vars språkrör presidenten råkar vara.

Vår författare hävdar att militarismen aldrig kan bli en sådan makt i Amerika som utomlands, eftersom den är frivillig hos oss, medan den är obligatorisk i den gamla världen. Två mycket viktiga fakta glömmes dock gentlemannen att beakta. För det första att värnplikten har skapat ett djupt hat mot militarismen i Europa bland alla samhällsklasser. Tusentals unga rekryter tar värvning under protest och när de väl är i armén kommer de att använda alla tänkbara medel för att desertera. För det andra är det militarismens obligatoriska karaktär som har skapat en enorm antimilitaristisk rörelse, som de europeiska makterna fruktar mer än något annat. När allt kommer omkring är militarismen kapitalismens största bålverk. I samma ögonblick som den senare undermineras kommer kapitalismen att vackla. Det är sant att vi inte har någon värnplikt, det vill säga männen tvingas vanligtvis inte att ta värvning i armén, men vi har utvecklat en mycket mer krävande och rigid kraft - nödvändigheten. Är det inte ett faktum att det under industriella depressioner sker en enorm ökning av antalet värvningar? Militärtjänstgöringen är kanske varken lukrativ eller hedervärd, men den är bättre än att vandra runt i landet i jakt på arbete, stå i brödkö eller sova i kommunala loger. När allt kommer omkring innebär det tretton dollar i månaden, tre måltider om dagen och en plats att sova på. Men inte ens nödvändigheten är en tillräckligt stark faktor för att ge armén ett element av karaktär och manlighet. Det är inte konstigt att våra militära myndigheter klagat över det "dåliga material" som värvas till armén och flottan. Detta erkännande är ett mycket uppmuntrande tecken. Det bevisar att det fortfarande finns tillräckligt mycket av självständighetssandan och frihetskärleken kvar i den genomsnittlige amerikanen för att riskera att svälta hellre än att ta på sig uniformen.

Tänkande män och kvinnor över hela världen börjar inse att patriotism är en alltför snäv och begränsad uppfattning för att möta vår tids behov. Maktcentraliseringen har skapat en internationell känsla av solidaritet bland världens förtryckta nationer; en solidaritet som representerar en större intressesharmoni mellan arbetaren i Amerika och hans bröder utomlands än mellan den amerikanska gruvarbetaren och hans exploaterande landsman; en solidaritet som inte fruktar en utländsk invasion, eftersom den för alla arbetare fram till den punkt då de kommer att säga till sina herrar: "Gå och döda er själva". Vi har gjort det tillräckligt länge åt er."

Denna solidaritet väcker medvetandet även hos soldaterna, även de är kött av köttet i den stora mänskliga familjen. En solidaritet som har visat sig ofelbar mer än en gång under tidigare strider, och som var den drivkraft som fick de parisiska soldaterna att under Kommunen 1871 vägra att lyda när de beordrades att skjuta sina bröder. Den har gett mod åt de män som gjorde myteri på ryska krigsfartyg under de senaste åren. Den kommer så småningom att leda till att alla förtryckta och förtryckta gör uppror mot sina internationella exploatörer.

Europas proletariat har insett den stora kraften i denna solidaritet och har därför inlett ett krig mot patriotismen och dess blodiga spöke, militarismen. Tusentals män fyller fängelserna i Frankrike, Tyskland, Ryssland och de skandinaviska länderna för att de vågade trotsa den gamla vidskepelsen. Rörelsen är inte heller begränsad till arbetarklassen; den har tagit emot representanter från alla samhällsskikt, och dess främsta företrädare är män och kvinnor som är framstående inom konst, vetenskap och litteratur.

Amerika måste följa efter. Militarismens anda har redan genomsyrat alla samhällsskikt. Jag är faktiskt övertygad om att militarismen växer till en större fara här än någon annanstans, på grund av de många mutor som kapitalismen erbjuder dem som den vill förgöra.

Början har redan gjorts i skolorna. Det är uppenbart att regeringen håller fast vid den jesuitiska uppfattningen: "Ge mig barnhjärnan, så ska jag forma människan". Barnen tränas i militär taktik, de militära prestationernas ära hyllas i läroplanen och de unga hjärnorna förvrängs för att passa regeringen. Vidare uppmanas landets ungdomar på flagranta affischer att ansluta sig till armén och flottan. "En fin chans att se världen!" ropar regeringens skojare. På så sätt blir oskyldiga pojkar moraliskt förvrängda till patriotism, och den militära Moloken går segrande genom nationen.

Den amerikanska arbetaren har lidit så mycket av soldater, statliga och federala, att han har all rätt att känna avsky för och motsätta sig den uniformerade parasiten. Enbart fördömande kommer emellertid inte att lösa detta stora problem. Vad vi behöver är en utbildningspropaganda för soldaten: antipatriotisk litteratur som upplyser honom om de verkliga fasorna med hans yrke och som väcker hans medvetande om hans verkliga förhållande till den man till vars arbete han har sin existens att tacka för. Det är just detta som myndigheterna fruktar mest. Det är redan högförräderi för en soldat att delta i ett radikalt möte. Utan tvekan kommer de också att stämpla det som högförräderi för en soldat att läsa en radikal pamflett. Men har inte myndigheterna sedan urminnes tider stämplat varje steg i utvecklingen som förrädiskt? De som på allvar strävar efter social återuppbyggnad har dock gott och väl råd att möta allt detta, för det är förmodligen ännu viktigare att föra in sanningen i kasernerna än i fabriken. När vi har undergrävt den patriotiska lögnen kommer vi att ha banat väg för den stora struktur där alla nationaliteter ska förenas till ett universellt brödraskap, - ett verkligt FRITT SAMHÄLLE.

Det Anarkistiska Biblioteket

Emma Goldman
Patriotism - ett hot mot friheten
1911

https://pzacad.pitzer.edu/Anarchist_Archives/goldman/aando/prisons.html
Översatt av **Studiecirkeln är vår Dynamit**

sv.anarchistlibraries.net